

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci žalobce **A. Š.**, bytem P. S. 979/26, B., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 12, Zlín, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2015, č. j. KUZL-56189/2015, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl zaměnil rozhodnutí

Městského úřadu ve Vsetíně ze dne 31. 3. 2015, č. j. MUVS 12002/2014/OSA/Vr/19, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“) tak, že výrok o sankci nově zněl: „II. a za to se A. Š. ukládá podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu a podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích pokuta ve výši 2.000 Kč (slovy: dvatisícekorunčeských). Podle § 90 odst. 5 správního řádu se výše uvedené rozhodnutí správního orgánu v jeho zbytku potvrzuje, tj. výrok o vině a výrok o náhradě nákladů řízení zůstávají beze změny.“ Žalobce se jmenovitě dopustil přestupku tím, že dne 26. 10. 2014 v 19.35 h v obci Valašská Polanka na silnici č. I/57 v místech před RD č. p. 171 ve směru jízdy z obce Lužná na Leskovec, řídil motorové vozidlo BMW, RZ X, a předjel vozidlo přes plnou čáru a tím nerespektoval dopravní značení V1a „Podélná čára souvislá“ a tím porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dále se dopustil přestupku tím, že ve stejnou dobu a na stejném místě užil motorové vozidlo, které bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, kdy na pravé zadní pneumatice nebyl viditelný dezén s hloubkou hlavních dezénových drážek nejméně 1,6 mm, nesvítilo levé přední obrysové světlo a na přívěsném vozíku nesvítilo pravé koncové světlo. Tím žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a § 37 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění pozdějších předpisů. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč.

[2] Žalobce **v žalobě** namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a zakládá se na skutkovém stavu, který nemá oporu ve spise. Nesrozumitelný je výrok, protože z něj nelze jasně dovodit, kde přesně měl být přestupek spáchán. Slovní spojení „v místech před RD č. p. 171“ považoval žalobce za neurčité. Zkratka RD není dostatečně srozumitelná a může se pod ní skrývat řada možných označení, například označení britské dívčí hudební skupiny Ruff Daimondz, jméno populárního hráče kriketu Rahula Dravida, nebo Rádio Disney. Určité není ani vymezení spáchání přestupku před rodinným domem s č. p. 171, protože jde o místo od tohoto rodinného domu až k samé hranici obce, není zde uvedena vzdálenost od domu v metrech. Přímo ve výroku rozhodnutí měl být obsažen souběh a i sankce měla být označena jako úhrnná.

[3] Žalobce měl spáchat přestupek nerespektováním dopravní značky V1a „Podélná čára souvislá“, kdy přes plnou čáru měl předjíždět jiné vozidlo. Žalobce se ve správním řízení bránil, že vozidlo nepředjížděl, ale pouze se vyhýbal stojícímu vozidlu a protiprávního jednání se tak nedopustil. Správní orgány však nezjistily skutkový stav dostatečně. K důkazu byly provedeny svědecké výpovědi zasahujících policistů. Z nich však nelze jednoznačně dovodit, zda žalobce skutečně předjížděl jedoucí vozidlo, případně zda objížděl vozidlo, které mu přímo bránilo v jízdě.

Již v odvolání žalobce namítal, že svědci tvrdili, že předjížděné vozidlo bylo v pohybu jen proto, že tuto skutečnost vydedukovali z faktu, že následně bylo v pohybu. K prokázání svého tvrzení žalobce navrhoval provést důkaz svědeckou výpovědí svědka, sedícího v době údajného přestupku v předjížděném vozidle poznávací značky X. Pokud proti sobě stojí dva důkazy stejné právní síly (tvrzení žalobce a svědecké výpovědi policistů), pak v duchu právní zásady *in dubio pro reo* musí být rozhodnuto o nevině žalobce. Žalovaný se s námitkami žalobce v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal a navrhovaný důkaz neprovedl a přitom tento postup nedokázal dostatečně odůvodnit. Žalobce nesouhlasil s konstatováním žalovaného, že při dvou rozdílných verzích příběhu není třeba další dokazování, neboť kritériem věrohodnosti důkazů není jejich množství, ale kvalita a schopnost vykreslit skutkový děj v souladu se zásadou omezené materiální pravdy. Podle žalobce za takové situace měl být žalobce zproštěn obvinění. Nelze automaticky znevěrohodňovat tvrzení žalobce jen proto, že je obviněný. Svědecká výpověď je relevantní jen v té části, kde svědek vypovídá o tom, co svými smysly vnímal. Svědci - policisté - však netvrdili, že by viděli, že se předjížděné vozidlo pohybovalo v okamžiku, kdy je žalobce předjížděl. Tvrdili pouze, že se pohybovalo následně. Za takové situace nezbylo než vycházet z tvrzení žalobce, že objížděné vozidlo stálo nebo doplnit dokazování svědeckou výpovědí řidiče předmětného objížděného či předjížděného vozidla. Policisté vypovídali s odstupem více než tří měsíců a přitom denně řešili několik obdobných přestupků, které jim musely nutně v hlavě splývat. Schopnost policistů vnímat rozhodného dne byla díky špatným světelným podmínkám značně omezena. Tvrzení svědka B., že „vozidlo se určitě pohybovalo, protože při tom, když se za vozidlem obviněného vydali, stále jelo, bylo v pohybu“ je neprokázanou spekulací. Navíc takové tvrzení nemá žádnou důkazní hodnotu k okamžiku, kdy mělo být předmětné vozidlo předjížděno či objížděno. K argumentu žalovaného, že žalobce nesdělil policejní hlídce na místě policejní kontroly, že vozidlo pouze objížděl a neuvedl to ani v písemném vyjádření k přestupku, žalobce poukázal na to, že v řízení o přestupku není možná koncentrace řízení. Žalobce má nadto právo se na místě bez právní pomoci k věci nevyjadřovat. Navíc mu policisté ani nedali žádnou možnost se na místě vyjádřit a *a priori* na něj hleděli jako na viníka a nechtěli od něj nic slyšet s tím, že si svou verzi bude moci sdělit správnímu orgánu. K argumentu žalovaného, že je překvapivé, že si žalobce zapamatoval poznávací značku předjížděného vozidla natolik přesně, že je schopen ji reprodukovat i po téměř deseti měsících od této události, což není běžné a navíc v tu chvíli neměl žalobce žádný důvod, aby se mu registrační značka při předjíždění vozidla vryla do paměti, považoval toto tvrzení žalobce za účelové, žalobce uvedl, že jde o spekulativní domněnku správního orgánu; správní orgán k takovéto úvaze není způsobilý. Žalovaného vůbec nenapadlo, že si žalobce tento údaj o registrační značce mohl zapsat, a to ještě na místě údajného přestupku.

[4] Podle žalobce se žalovaný dopustil ničím nepodložené spekulace, když uvedl: „paradoxně to, že v době spáchání přestupku již byla tma, v tomto konkrétním

případě policistům zlepšilo vnímání toho, zda předjížděné vozidlo jelo nebo stálo, neboť pokud by toto vozidlo teprve hodlalo vyjet, znamení o směru jízdy by bylo ještě lépe viditelné než za světla“. Toto vozidlo nebylo z pohledu policistů až do dokončení předjížděcího manévru obviněným zakryto, takže by znamení o směru jízdy odrážející se od okolní tmy těžko mohli přehlédnout. Podle žalobce žalovaný nevzal v úvahu, že objížděné vozidlo by při započetí jízdy použilo světlo signalizující odbočení.

[5] Ve věci existoval důkazní prostředek reálně způsobilý zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností, kterým byla svědecká výpověď řidiče objížděného vozidla. Žalovaný jej však neprovedl a zdůvodnil chybně, neboť neměl právo odmítnout provedení důkazu jako projev libovůle, ale pouze za přezkoumatelných podmínek. Za stavu, kdy žalobce tvrdil, že objížděné vozidlo stálo a policisté tvrdili, že jelo, avšak teprve následně, kdy nedokázali s jistotou říci, zda objížděné vozidlo jelo v době jeho objíždění žalobcem, nebylo možné odmítnout provedení důkazu svědeckou výpovědí řidiče objížděného vozidla. Pokud považoval správním orgán sdělení registrační značky za nevěrohodné, lze takový stav klást za vinu pouze policistům, kteří byli podle § 58 odst. 2 zákona o přestupcích povinni provést šetření k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem, tedy například zastavit objížděné vozidlo a ztotožnit jeho řidiče. Žalobce zásadně nesouhlasil s tím, aby protizákonný a liknavý postup policie byl vykládán v jeho neprospěch. Odůvodnění žalovaného ohledně neprovedení důkazu se dle žalobce pohybovalo na bázi spekulací a nikoliv relevantních tvrzení.

[6] K přestupku žalobce, kterého se měl dopustit tím, že užil vozidlo, které nemělo být technicky způsobilé k provozu na pozemní komunikaci, protože nemělo mít na pneumatice viditelný dezén s hloubkou hlavních dezénových drážek nejméně 1,6 mm a dále, že na vozidle údajně nemělo svítit levé přední obrysové světlo a na přívěsném vozíku nemělo svítit pravé koncové světlo, žalobce uvedl následující. Žalobce namítal již ve správním řízení, že nebyly dostatečné světelné podmínky a navíc policisté nepoužili měřicí zařízení, pneumatiky měly potřebnou hloubku dezénu, a to přesně 1,6 mm; délka měla být změřena certifikovaným přístrojem obsluhou, která měla být proškolená, podle metodiky Ministerstva dopravy měla být hloubka dezénu změřena pomocí hloubkoměru. S tím se však žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitě nevypořádal a spolehl se pouze na výpovědi svědků a jejich smyslové vjemy. Podle žalobce panovala již naprostá tma a pořízené fotografie policistů jasně dokládají, že na pneumatice se nacházela souvislá vrstva nečistot, která znemožňovala přímo sledovat povrch pneumatiky. Žalobce dále také namítal, že výsledek měření je nutný k posouzení, do jaké míry bylo zasaženo do objektu chráněného příslušným zákonem. Míra závažnosti skutku slouží nejen k vyvození odpovědnosti pachatele, ale i ke stanovení sankce. Žalobce nerozporoval, že mu nesvítila citovaná světla, avšak uvedl, že k poruše muselo dojít až během cesty, kdy před započatím jízdy celé vozidlo v zákonem stanoveném rozsahu zkontroloval. Tomu žalovaný podle napadeného rozhodnutí neuvěřil a popsal svou úvahu, že stěží by

prasklo více žárovek najednou. Podle žalobce nebyl žalovaný způsobilý k vyslovení takovýchto závěrů. Odkaz na to, že je mu to známo z úřední činnosti, nepostačuje. Skutečnost, že si žalobce během jízdy nevšiml závady na světlometu, není vyvrácena žádným důkazem a spekulace žalovaného jsou značně fantaskní. V řádném provozu není možné si všimnout nefunkčnosti obrysového světla, neboť toto vozovku na rozdíl od světla potkávacího (tlumeného) neosvětluje. Úředník, který rozhodnutí vyhotovil, disponuje titulem JUDr., tj. titulem právnickým, nikoliv titulem technickým. Prokázání takových skutečností je nutno osvědčit odborným vyjádřením či znaleckým posudkem. Pokud by chtěl poukázat žalovaný na skutečnosti známé z úřední činnosti, byl povinen, před vydáním rozhodnutí žalobce o této zpravit, aby žalobce případně mohl toto rozporovat a navrhnout ke svému tvrzení důkazy. Žalovaný ani neuvedl, kde učinil zjištění, že vada alternátoru není způsobilá způsobit přepálení žárovek vozidla, když naopak ze základních zásad elektroniky je zřejmé, že je-li do elektrického spotřebiče přiveden vyšší proud, vede to k jeho poničení. Závěr o „smradu linoucím z alternátoru“ žalovaný ničím konkrétním nepodložil. Žalovaný se nijak nevypořádal s tvrzením žalobce, že i v případě, kdyby žalobce o závadě věděl, byly splněny podmínky k užití vozidla k nouzovému dojetí. Výrok je nesrozumitelný i proto, že žalobci bylo kladeno za vinu to, že mu nesvítilo levé přední obrysové světlo. To podle žalobce není protiprávní a správní orgán neodkazuje na žádnou normu, která by takový stav jako protiprávní definovala. Totéž platí pro obvinění, že na přívěsném vozíku žalobci nesvítilo pravé koncové světlo. Správní orgán odkázal na § 36 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 341/2002 Sb., dle které však závadou podle odst. 1 v osvětlení vozidla je vždy, jsou-li chybně zapojeny svítilny nebo chybně propojeny svítilny tažného vozidla a přípojného vozidla. Předně žalobce byl uznán vinným, protože mu nesvítilo světlo. Pojem *světlo* není možné zaměňovat s pojmem *svítilna*, kdy právní předpis mezi těmito pojmy rozlišuje. Samotný fakt, že světlo nebo svítilna přípojného vozidla nesvítí, není protiprávní; protiprávní je jen tehdy, je-li chybně zapojena nebo chybně propojena svítilna tažného a přípojného vozidla. Správní orgán nezjistil, ani ve výroku nekonstatoval chybu zapojení či propojení, ale prostou nefunkčnost světla, která není protiprávní. Vadou zapojení nebo propojení se míní vada zapojení elektřiny nebo propojení se světly tažného vozidla, což představuje chybu v instalaci přípojného kabelu, který je mezi tažným a přípojným vozidlem. Právní předpis tak má zájem trestat pouze ty řidiče, kteří nesprávně či bez náležité péče připojí k tažnému vozidlu přípojně vozidlo. Taková situace však prokazatelně nenastala, neboť ostatní světla přípojného vozidla svítla a je tedy zřejmé, že neexistovala vada na propojení, ale vada pouze jedné žárovky.

[7] Podle žalobce je výrok napadeného rozhodnutí nesrozumitelný a zmatečný, neboť z něj není zřejmé, jakým jednáním měl žalobce porušit kterou právní normu. Správní orgán souhrnně uvedl všechna porušení slovně a souhrnně odkázal na jednotlivé paragrafy a zákony. Žalobci však není zřejmé, kterým jednáním porušil kterou z právních norem.

[8] Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí, napadeného žalobou. K námitce ohledně slovní zkratky RD žalovaný ocenil žalobcovu snahu pobavit krajský soud i žalovaného a posouzení oprávněnosti této žalobní námítky ponechal zcela na krajském soudu. Přitom odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, kde Nejvyšší správní soud shledal jako dostačující vymezení místa „na silnici I/15 v obci Chrámce“, a to proto, že se jedná o úsek v délce přibližně 250 až 260 m. NSS uvedl jako příklad, že je možné upřesnit místo přestupku uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popřípadě zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS; na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně a v každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.

[9] K námitce nutnosti označení souběhu ve výroku žalovaný odkázal na § 77 přestupkového zákona a § 68 správního řádu a podotkl, že není sporu o tom, že všechny přestupky spáchané žalobcem je třeba považovat za sbíhající se přestupky. Souběh přestupků má dopad především na posouzení, zda v daném případě byla respektována zásada *ne bis in idem*, způsob vedení řízení a ukládání sankce. Žalovaný ovšem neshledal, a ani to žalobce nenamítl, že by snad o této věci bylo, byť částečně, vedeno jiné řízení, případně i rozhodnuto. Správní orgán rovněž postupoval podle § 57 odst. 1 přestupkového zákona, a projednal přestupky ve společném řízení. Při ukládání sankce v souladu s § 12 odst. 2 přestupkového zákona užil princip absorpce a uložil žalobci pouze jednu pokutu a jednu náhradu nákladů řízení. Žalovaný podotkl, že tyto námitky vznesl žalobce až v žalobě.

[10] K námitkám ohledně předjíždění vozidla žalovaný předeslal, že tyto žalobní námitky se kryjí s námitkami odvolacími, s těmi se žalovaný podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Na toto odůvodnění odkázal. Žalovaný neuvěřil tomu, že si žalobce byl schopen zapamatovat poznávací značku předjížděného vozidla natolik přesně, že by byl schopen ji reprodukovat i po téměř 10 měsících od této události. Není běžné, aby si řidiči pamatovali registrační značky vozidel, jež předjíždějí nebo objíždějí. V době předjíždění neměl žalobce žádný důvod, aby se mu registrační značka tohoto vozidla vryla do paměti. Tento návrh žalobce uvedl až v odvolání a předtím nikdy nic takového netvrdil. Nespecifikoval-li žalobce v odvolání, jak je možné, že zná nikdy nespecifikovaného svědka sedícího ve vozidle registrační značky X a neozřejmil-li, jak ví, že předjížděl právě toto vozidlo, žalovaný trval na tom, že se k navrženému důkazu, tak jak byl popsán v odvolání, vyjádřil dostatečně přezkoumatelným způsobem, neboť nelze po žalovaném požadovat, že bude predikovat všechny myslitelné varianty možného děje. Není pravdivé tvrzení žalobce, že mu policisté nedali žádnou možnost se k věci vyjádřit. Označení přestupku, které je součástí správního spisu, obsahuje kolonku určenou pro vyjádření osoby podezřelé

ze spáchání přestupku a zde je uvedeno, že žalobce se odmítl vyjádřit i toto oznámení podepsat. Toto tvrzení žalobce se poprvé objevilo až v žalobě a nikdy dříve nic takového žalobce netvrdil a na průběh silniční kontroly si nijak neztěžoval.

[11] Rovněž není pravdou, že by žalovaný uplatňoval v řízení zásadu koncentrace řízení, neboť pokud by měl za to, že by žalobcem navržený důkaz přispěl k objasnění stavu věci, zcela jistě by jej provedl. Judikatura je nicméně konstantní v tom, že pozdější uplatnění námitek či důkazů snižuje jejich věrohodnost.

[12] Žalovaný měl za to, že se rovněž dostačujícím způsobem vypořádal se schopností policistů vidět pozorovaný děj a posoudil věrohodnost jejich výpovědí ve vztahu k tvrzením žalobce. Není sporu o tom, že v době spáchání přestupku již byla tma, nikoliv však tma absolutní, kdy není nic vidět. K přestupkům došlo na hlavní komunikaci v obci, kde funguje veřejné osvětlení, což potvrdil i svědek B.. Viditelnost v noční době v obcích je obecně známa. Oba policisté si byli jistí tím, že předjížděné vozidlo bylo v pohybu, nevykazovalo žádné známky toho, že by se snad dalo do pohybu až poté, co jej žalobce předjel. Žalobce své žalobní námitky opírá o výpověď svědka B., který ve volné výpovědi uvedl, že zpozoroval protijedoucí vozidlo, které předjelo přes plnou čáru vozidlo, které jelo před ním. Na doplňující otázky správního orgánu pak odpověděl, že vozidlo se pohybovalo, protože přitom, kdy se za vozidlem vydali, stále jelo a bylo v pohybu, za vozidlem. Žalobce záměrně v žalobě vůbec necituje výpověď svědkyně P., která při výpovědi rovněž uvedla, že vozidlo předjíždělo jedoucí vozidlo přes plnou čáru. Tato svědkyně si byla naprosto jista, že předjížděné vozidlo jelo, na doplňující otázku správního orgánu výslovně uvedla, že vozidlo, které žalobce předjížděl, určitě jelo, netvořilo překážku v silničním provozu. Svědci tak vůbec nepřipustili, že by snad předjížděné vozidlo mělo stát v době, kdy jej žalobce předjížděl.

[13] Výpověď policistů je tak věrohodnější než výpověď žalobce, který není vázán povinnostmi kladenými na svědka, svou verzi byl schopen prezentovat až s dvouměsíčním odstupem od události, aniž by se při silniční kontrole jakkoli hájil a navíc svou verzi události podložil návrhem na výslech svědka sedícího v předjížděném vozidle, na jehož poznávací značku si žalobce zčistajasna vzpomněl až v odvolacím řízení, aniž by cokoli o jakémkoli svědkovi předtím uváděl. Žalovaný se ztotožnil s názorem žalobce, že schopnost reprodukovat vnímaný děj je ovlivněn časem, který od pozorovaného děje uplynul. Projednávání přestupku nebo jeho zaznamenání jako svědka představuje u policistů naprosto rutinní záležitost, jakých se ročně odehrají stovky, proto je přirozené, když detaily případu a průběhu silniční kontroly policistovi splývají a vypouští je z paměti jako nepodstatné. Na druhou stranu vzhledem k charakteru své práce se policista již automaticky zaměřuje na určité detaily, jakých si běžný člověk ani nevšimne, například, zda řidič drží v ruce mobilní telefon, zda je připoután (lidově označováno jako „nemoc z povolání“). V projednávaném případě žalovaný ze svědeckých výpovědí dospěl k závěru, že tyto

podstatné skutečnosti si policisté zapamatovali naprosto určitě. Nic nenasvědčuje tomu, že by si je snad spletli s jiným případem. Zde se navíc nejednalo o úplně běžnou záležitost, neboť v případě žalobce bylo shledáno několik porušení právních předpisů, jimiž naplnil skutkové podstaty dvou přestupků. Žalovaný v projednávané věci neshledal žádný důvod, proč postupovat podle zásady *in dubio pro reo*, neboť v projednávané věci nenabyl žádných důvodných pochybností o vině žalobce.

[14] K závadě na vozidle: na fotografiích č. 3 a 4, které jsou součástí spisového materiálu, je zachyceno a podpořeno svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, že dezén pravé pneumatiky zcela absentoval (pneumatika byla hladká, sjetá až na plátno). Tak nemohou vzniknout žádné pochybnosti o tom, že dezén pneumatiky nedosahoval požadované hloubky 1,6 mm. Nelze se ztotožnit s žalobní námitkou, že policisté spoléhali pouze na své vjemy, omezené pokročilou hodinou. Z fotografií se ani nijak nepodává, že pneumatiku pokrývala souvislá vrstva nečistot. Naopak je v ostatních částech pneumatiky viditelný dezén. Dle svědeckých výpovědí nepršelo a vozovka byla suchá. Výše uvedenými důkazy je prokázáno, že hloubka dezénu pneumatiky byla 0,0 mm. Nelze ani mít pochybnosti o závažnosti jednání žalobce v souvislosti se stanovením sankce, jak se žalobce snaží dovozovat.

[15] K poruše žárovek na vozidle žalobce žalovaný dodal, že napadené rozhodnutí vydal žalovaný jako odvolací orgán, a nikoliv pouze oprávněná úřední osoba za svou osobu. Napadené rozhodnutí je výsledkem činnosti žalovaného jako celku, i když je podepsáno oprávněnou úřední osobu disponující titulem JUDr. Právě proto, že žalovaný vykonává činnosti, pro které je třeba vysoká odbornost různých oborů, zaměstnává osoby disponující různorodou odborností. Pro výkon správní agendy řešící záležitosti technického rázu je typická právě vzájemná spolupráce specialistů technického zaměření se specialisty na právo, neboť se tyto odbornosti v rámci výkonu jedné agendy prolínají. Nejinak tomu bylo i v projednávaném případě. Těžko lze očekávat, že oprávněná úřední osoba by snad byla naprosto izolována od ostatních osob, pracujících na stejném oddělení, disponujících potřebnou odborností. Posuzovaná otázka tedy byla žalovanému známa z jeho úřední činnosti, kdy žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž specifikoval, o jakou činnost se jedná. Nelze přehlédnout, že výkon přestupkové agendy podle zákona o silničním provozu zahrnuje rovněž řešení přestupků ve vztahu k zákonu č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Nutným předpokladem pro výkon této agendy jsou proto i potřebné znalosti, kdy oprávněné úřední osoby povinně skládají zkoušky zvláštní odborné způsobilosti vztahující se k vykonávané agendě.

[16] Nejvyšší správní soud v případě sp. zn. 9 As 76/2010 rovněž netrval na tom, aby tyto poznatky a úvahy odvolacího orgánu byly stěžovateli dávány na vědomí. Žalovaný obecně souhlasil s žalobcem v tom, že poznatky známé z úřední činnosti jsou podkladem pro rozhodnutí a spadají pod režim § 36 odst. 3 správního řádu. Stěží lze ale po správním orgánu požadovat, aby seznamoval účastníka řízení

s veškerými svými vědomostmi a úvahami, které jej napadají v reakci na vyjádření účastníka řízení, neboť skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti nemají vždy povahu listiny nebo podobného média, se kterými by bylo možno účastníka seznámit, ale jsou výsledkem dlouhodobé činnosti správního orgánu, jejímž celkovým výstupem je nějaký poznatek. Žalovaný v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 100/2009 - 129 v odůvodnění uvedl, že které jeho konkrétní činnosti jsou mu tyto skutečnosti známy, kdy v odůvodnění rozhodnutí je výslovně řečeno, že se jedná o úřední činnost v rámci státního odborného dozoru ve věcech podmínek provozu na pozemních komunikacích. Podle § 81 zákona č. 56/2001 Sb. státní odborný dozor ve věcech podmínek provozu vozidel na pozemních komunikacích vykonávají podle tohoto zákona ministerstvo, krajské úřady, obecní úřady obcí s rozšířenou působností a podle zvláštního právního předpisu Policie ČR a Celní správa ČR. Při výkonu státního odborného dozoru ministerstvo, krajské úřady a obecní úřady s obcí s rozšířenou působností kontrolují plnění povinností a podmínek stanovených tímto zákonem. Zjišťují, zda osoby, jimž ukládá tento zákon povinnosti ve věcech podmínek provozu vozidel na pozemních komunikacích, plní uložené povinnosti a zda dodržují podmínky stanovené v rozhodnutích vydaných ministerstvem nebo krajskými úřady nebo obecními úřady obcí s rozšířenou působností.

[17] Na internetových stránkách Zlínského kraje je volně dostupný dokument Procesy a činnosti vykonávané jednotlivými odbory Krajského úřadu Zlínského kraje, kde je výslovně řečeno, že právě odboru dopravy oddělení dopravy a správních agend jsou za žalovaného svěřeny činnosti vyplývající z zákona o silničním provozu a zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Výňatek z tohoto dokumentu žalovaný přiložil jako přílohu k vyjádření k žalobě.

[18] Žalovaný si stál za tím, že skutečnost, že zkratovaná či vytečená baterie smrdí, a to je obecně známou skutečností, kterou nejenže není třeba dokazovat, ale ani s ní není třeba seznamovat účastníky řízení. Stačí si vzpomenout na zkušenosti s bateriemi na lampionových průvodech nebo dětských táborech. Nelze přehlédnout, že ani v projednávané věci žalobce nevznesl žádné relevantní námitky, kterými by argumentaci žalovaného vyvrátil. Žalobce ani v žalobě neuvedl, co konkrétně nemohl v rámci využití práva podle § 36 odst. 3 správního řádu navrhnout a uplatnit.

[19] V odvolání žalobce uváděl, že k porušení žárovek došlo až během jízdy, kdy po provedení opravy se ukázalo, že toto nastalo díky špatnému elektrickému přívodu, kdy alternátor vháněl do světel více elektrického proudu, než bylo třeba. Se žalobcem lze zajisté souhlasit v tom, že ze základních zásad elektroniky je zřejmé, že je-li do elektrického spotřebiče přiveden vyšší proud, vede to k jeho poničení. Jedním z nejdůležitějších zákonů elektrotechniky je Ohmův zákon, obecně známý již z fyziky ze základní školy. Ohmův zákon vyjadřuje vztah mezi elektrickým proudem, napětím zdroje a odporem spotřebiče. Podle tohoto zákona elektrický proud procházející obvodem je tím větší, čím větší je napětí a tím menší je odpor, tj. $I = U/r$,

kdy „I“ je značka označující fyzikální veličinu proud, „U“ označuje fyzikální veličinu napětí a „r“ fyzikální veličinu odpor. Elektrická žárovka je elektrický spotřebič, který má svůj vnitřní odpor, kdy tento vnitřní odpor je konstrukčně dán typem žárovky a materiálem, ze kterého je žhavicí vlákno vyrobeno. Aby žárovkou tekla větší proud, než za obvyklých okolností, muselo by se nejprve zvýšit napětí zdroje elektrického proudu, tj. akumulátoru (autobaterie), protože odpor žárovky zůstává stejný, neboť je dán již z výroby. Zdrojem elektrického proudu ve vozidle je akumulátor (autobaterie), který zásobuje vozidlo elektrickým proudem při neběžícím motoru a dále alternátor, který vyrábí elektrický proud v době, kdy motor vozidla běží. Napětí akumulátoru u osobních motorových vozidel nemůže nikdy přesáhnout 12 V, a tudíž nemůže dojít k tomu, že by do žárovek tekla větší proud, než je dán konstrukcí žárovky. Jak již bylo řečeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud by alternátor vháněl do světel více elektrického proudu, došlo by k přehřívání akumulátoru, při kterém se uvolňuje elektrolyt, obsahující destilovanou vodu a kyselinu sírovou, jež s sebou nese tak intenzivní nelibý zápach zkažených vajec, že by jej žalobce nemohl ignorovat. Kromě toho, elektrická soustava je dimenzována tak, že při zvýšeném napětí je chráněna pojistkami, takže by došlo k prasknutí pojistek, přerušení elektrického proudu.

[20] K námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal s tvrzením žalobce, že v případě, že kdyby o závadě věděl, byly splněny podmínky pro užití vozidla k nouzovému dojetí, žalovaný dodal, že považuje za nadbytečné a absurdní se vyjadřovat k pouze hypotetické možnosti, kterou však žalobce výslovně popřel svým tvrzením, že o těchto závadách nevěděl. I když žalobce o těchto závadách nevěděl, vědět o nich měl a mohl, neboť je povinností řidiče těmito závadám předcházet. Povinnost řidiče užít k jízdě vozidlo, které splňuje technické podmínky, není omezena pouze na to, že řidič před jízdou zkontroluje stav vozidla, ale že jej vzhledem k okolnostem kontroluje i během jízdy. Pokud ovšem žalobce před jízdou ani nezjistil, že dezén pravé pneumatiky je sjetý do hladka, stěží lze uvěřit, že stav vozidla před jízdou vůbec kontroloval.

[21] Žalovaný se ohradil proti tomu, že by výrok napadeného rozhodnutí byl nesrozumitelný. Žalovaný především upozornil, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně měnil pouze nepatrně ve výroku o sankci, kde došlo k upřesnění ustanovení, podle něž bylo rozhodováno, výrok o vině a výrok o náhradě nákladů řízení ponechal beze změny. Pokud v žalobě žalobce napadá nesrozumitelnost výroku rozhodnutí žalovaného, a to ve výroku o vině, jedná se o námitky, které mohl uplatnit již v odvolání vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což se však nestalo.

[22] Podle žalovaného výrok napadeného rozhodnutí je srozumitelný a dostal § 77 přestupkového zákona a § 68 odst. 2 správního řádu a je naprosto jasné, jak správní orgán vůči komu ve věci rozhodl, jednotlivé výroky, a to jak samostatně, tak ve vzájemné souvislosti nejsou rozporné, jednotlivé části rozhodnutí jsou přehledně strukturovány, logicky na sebe navazují a vzájemně se doplňují. Ve výroku je jasné

uvedeno, že žalobce se dopustil dvou přestupků, kdy každým z nich porušil jiné ustanovení hlavy II zákona o silničním provozu, a tato konkrétní ustanovení jsou u každého z přestupků jasně uvedena. K námitce, že není protiprávní, když žalobci nesvítilo levé přední obrysové světlo a na přívěsném vozíku pravé koncové světlo, a že není možné zaměňovat pojmy *světlo* a *svítilna*, žalovaný uvedl, že případná záměna těchto pojmů nehraje roli, neboť význam obou pojmů je stejný. Podle žalovaného žalobce záměrně své argumenty upravuje a překrucuje podle toho, jak ve věci argumentují správní orgány. Ve svém vyjádření ze dne 18. 12. 2014 totiž žalobce uváděl, že sice nevěděl, že mu světla nesvítí, ale i v případě, že by skutkový průběh nebyl takový, že by k porušení levého předního světlometu a pravého zadního světla došlo až v průběhu jízdy, tak je nutné konstatovat, že by jednání nebylo protiprávní, neboť řidič má právo vozidlo užít k nouzovému dojetí. Námitka, že stav, kdy na vozidle nesvítí levé přední obrysové světlo a na přívěsném vozíku pravé koncové světlo, není protiprávní sám o sobě, neboť neexistuje právní předpis, který by takový stav jako protiprávní definoval, se rovněž poprvé objevuje až v žalobě. Žalovaný však na rozdíl od žalobce o protiprávnosti tohoto stavu nepochybuje, nicméně vzhledem k tomu, že žalovaný v této oblasti neshledal zásadní nedostatky, nemohl se k této věci blíže vyjádřit. Námitka, že žalobce nějaký stav sám o sobě nepovažuje za protiprávní, je přitom tak zásadního charakteru, že žalovanému naprosto uniká, proč si ji žalobce schovával až do žaloby, když bylo namístě se tímto argumentem bránit již v průběhu správního řízení, nejpozději pak v odvolání. Žalovaný odkázal na přílohu č. 1 vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti vozidel, kde je stanoveno, že pro vozidla kategorií M, N, L, O, T, OT a S platí homologační předpisy Evropské hospodářské komise Organizace spojených národů a technické dokumenty (směrnice, rozhodnutí a nařízení) Evropského společenství, které tvoří předpisovou základnu. Pokud není v názvu technického předpisu uvedena kategorie vozidla, jedná se o předpis, který se vztahuje na všechny kategorie vozidel. Mezi předpisovou základnu pochopitelně patří i předpis EHK/OSN č. 48 - Jednotná ustanovení pro schvalování typů vozidel z hlediska montáže zařízení pro osvětlení a světelnou signalizaci. Ve vyhlášce č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel je pak v příloze č. 7 uveden Seznam kontrolních úkonů pro kontrolu a hodnocení technického stavu vozidla při technické prohlídce. Bod 4.2 obsahuje popis kontroly a kontrolované ukazatele u předních a zadních obrysových svítilen, bočních obrysových svítilen a doplňkových obrysových svítilen. Tato kontrola zahrnuje mimo jiné i kontrolu stavu a funkce těchto svítilen. Pokud je zdroj světla vadný nebo chybí nebo neodpovídá požadavkům (bod 4.2.1.1), může jít o závadu lehkou (A) nebo nebezpečnou závadu (B). Jako červená nit se obsahem těchto předpisů táhne jejich smysl, který sleduje i vyhláška č. 341/2002 Sb., tedy především skutečnost, aby řidič dobře viděl na situaci v silničním provozu a zároveň, aby bylo dobře vidět i jeho vozidlo a přípojně zařízení.

[23] Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále

„s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 10. 9. 2015.

[24] Ve vztahu k souzené věci soud ze správního spisu zjistil z oznámení přestupku a výpovědi policistů ve správním řízení před správním orgánem I. stupně, že přestupek se stal tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a dále podrobněji rozvedeno v obou rozhodnutích napadených žalobou.

[25] Žalobce svá tvrzení o opravě elektrického přívodu mezi vozidlem a přívěsným vozíkem a alternátoru, který vháněl do světel více elektrického proudu, než bylo potřeba, dále nedoložil.

[26] Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a se skutkovými a právními závěry v napadených rozhodnutích se ztotožnil. Se všemi odvolacími námitkami žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně a správně vypořádal.

[27] Žalobní námitka, že označení místa spáchání slovy a zkratkou „před RD č. p. 171“ je nesrozumitelné, není důvodná. Soud nepochybuje o tom, že zkratka „RD“ je obecně známým zkrácením sousloví „rodinný dům“. Takto je nutno ji chápat, a to tím spíše, je-li spojena s číslem popisným domu. Dostatečně je dle soudu i označení místa spáchání přestupku před rodinným domem číslo popisné 171. Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí mj. obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Ostatně, žalobce nenamítá, že by skutek mohl být zaměněn s jiným, což je hlavním účelem dostatečně přesného vymezení místa (stejně jako času a způsobu spáchání). Zavádějící je tak i tvrzení žalobce, že místo před označeným domem začíná u domu a končí až k hranici obce. Vyjádření „před RD č. p. 171“ považuje soud za srozumitelné, neboť z povahy toto místo kopíruje délku domu podél pozemní komunikace. Ani tento argument žalobce nevede k pochybnostem, kde byl skutek spáchán. Jak vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39 www.nssoud.cz, smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je, *...aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.*

[28] Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále uvedl, že místo spáchání přestupku lze vymezit přesněji, a to např. za pomoci uvedení čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popřípadě zmíněním v blízkosti stojícího

dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS, přičemž vadou výroku není neuvedení směru jízdy vozidla.

[29] Judikatura se k místu spáchání vyjádřila obdobně již vícekrát, což musí být zástupci žalobce známo z následujících rozhodnutých věcí, ve kterých zastupoval žalobce. Ve věci sp. zn. 5 As 88/2016 Nejvyšší správní soud akceptoval označení místa spáchání přestupku „na pozemní komunikaci v Hradci Králové v ul. Pražská (v blízkosti kostela)“ s odkazem, že žalobci i soudu v Hradci Králové je známo, jaké jsou místní poměry.

[30] Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu lze poukázat rovněž na rozsudek ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 248/2016 – 31, podle kterého je dostatečně označení přestupku ve výroku takto: *Dne 21. 11. 2014 ve 20:35 na silnici I. tř. č. 26 v obci Březí ve směru na obec Draženov, jako řidič motorového vozidla Volvo V70, RZ X za jízdy držel v ruce hovorové zařízení.*

[31] Další žalobní námitka, že žalobce nepředjížděl přes plnou čáru jiné jedoucí vozidlo, ale že se vyhýbal stojícímu vozidlu, je nedůvodná. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně jasnými a přesvědčivými výpověďmi zasahujících policistů, kteří neměli zájem vypovídat jinak, než jak skutkový stav proběhl. Ve věci nebyl zjištěn žádný důvod či pochybnost, proč by výpovědi svědků měly být nedůvěryhodné. Rovněž soud považuje provádění důkazu svědeckou výpovědí řidiče předjížděného vozidla za nadbytečnou, když skutkový stav byl zjištěn dostatečně a nebyl žalobcem nijak zpochybněn. K označení předjížděného vozidla registrační značkou žalobcem soud nepovažuje za možné či natolik pravděpodobné, aby bylo za daného stavu zapotřebí svědeckou výpověď provést. Motiv k zapamatování si registrační značky žalobce v kontextu svého jednání při spáchání přestupku, po něm a v době správního a soudního řízení nijak neosvětlil.

[32] Soud poukazuje na to, že v případě, že nevzniknou žádné pochybnosti o věrohodnosti výpovědí zasahujících policistů, jak je tomu v projednávaném případě, oproti sobě nestojí dvě rovnocenné verze příběhu, jak namítá žalobce. Žalobce ve správním řízení trestního charakteru nemá povinnost vypovídat pravdu a má motiv ke své obhajobě, není při své obhajobě vázán stejnými povinnostmi jako svědek, který podává výpověď. Žalobce se ani při úmyslné a vědomé lži nedopustí žádného porušení zákona, kdežto svědek je podle § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, povinen vypovídat pravdu (*každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet*).

[33] V případě výpovědi policistů formuloval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42, následující myšlenku: *„Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se*

v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“

[34] Zasahující policista pprap. P. B. vypověděl, že vozidlo žalobce předjelo vozidlo, které jelo před ním, přes plnou čáru a k dotazu správního orgánu potvrdil, že předjížděné vozidlo stále jelo, bylo v pohybu, jelo za vozidlem žalobce. Zasahující policistka pprap. Bc. J. P. vypověděla, že vozidlo žalobce před rodinným domem č. p. 171 předjíždělo jedoucí vozidlo přes plnou čáru a k dotazu správního orgánu uvedla, že vozidlo, které žalobce předjížděl, určitě jelo, netvořilo překážku v silničním provozu. Tyto výpovědi jsou ve vzájemném souladu a nevzbuzují žádné pochybnosti o skutkovém ději. Právě předjíždění jedoucího vozidla přes plnou čáru a současně nedostatky v osvětlení vozidla vedly policisty k dojetí a zastavení vozidla žalobce.

[35] V souzené věci byl skutkový stav prokázán v nezbytném rozsahu a o průběhu posuzovaného skutku nevyvstaly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správního orgánu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Trestní judikatura zdůrazňuje, že použití této zásady přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 1968, sp. zn. 2 Tz 22/67, publikované pod č. 22/1968 Sb. NS, a ze dne 28. 1. 1971, sp. zn. 3 Tz 127/70, publikované pod č. 37/1971 Sb. NS. Použití zásady *in dubio pro reo* tedy v posuzovaném případě nebylo na místě, neboť správní orgány jednoznačně vycházely z navzájem se podporujících důkazů, osvědčujících, že se skutek skutečně stal způsobem popsáním ve výroku rozhodnutí.

[36] Neopodstatněná je námitka, že pneumatiky žalobce měly hloubku dezénu 1,6 mm. Naopak, svědeckými výpověďmi a současně fotografiemi založenými ve správním spise bylo osvědčeno, že místy byl vzorek na pravé pneumatice vybroušen až na tkaninu na kostře či do hladka a vzorek již není zjevný. Ani mírné znečištění, které rozhodně nebylo souvislé, nezabránilo viditelnosti této vady

na fotografiích, zejména na fotografii č. 4, kde je zachycena pneumatika z boční strany.

[37] Lichá je námitka, že nebyly dostatečné světelné podmínky pro zjištění této vady. Z fotografií je patrné, že při osvětlení (ať už pouličním světlem, svítlnou anebo bleskem při fotografování) byla vada jasně viditelná. Navíc tato vada, stejně jako nefunkční světla na vozidle a přívěsném vozíku, popsaná výše, je zjiřitelná pouhým okem. V případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, např. nedání znamení o změně směru jízdy, takový důkaz postačuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012 č. j. 8 As 100/2011 – 70; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015 – 46). V případě žalobce byla vada v hloubce dezénu pneumatik natolik zjevná a intenzivní, že nebylo třeba použít hloubkoměr; nešlo o hraniční případ a nevznikly pochybnosti o závažnosti přestupku.

[38] Důvodná není námitka žalobce, že mu světla přestala svítit během jízdy a to ho zbavuje odpovědnosti za přestupek.

[39] Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.*

[40] Podle § 37 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. *silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.*

[41] Podle § 36 odst. 1 vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, tj. účinné znění v souladu s § 7 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, *jsou-li na vozidle závady, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí.*

[42] Podle § 36 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 341/2002 Sb. *závadou podle odstavce 1 v osvětlení vozidla je vždy, nesvítí-li potkávací nebo brzdové nebo zadní obrysové světlo alespoň na straně přivrácené do středu vozovky.*

[43] Podle § 36 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 341/2002 Sb. *závadou podle odstavce 1 v osvětlení vozidla je vždy, jsou-li chybně zapojeny svítlny nebo chybně propojeny svítlny tažného vozidla a přípojného vozidla.*

[44] Nadto podle § 32 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. *motorové vozidlo musí mít za jízdy rozsvícena obrysová světla a potkávací světla nebo světla pro denní svícení, pokud je jimi vybaveno podle zvláštního právního předpisu.*

[45] Mezi účastníky řízení je nesporné, že popsaná světla nebyla funkční. Nouzové dojetí žalobce neprokázal, ani důvěryhodně a včas netvrdil nic, co by nasvědčovalo takovému stavu. Stěží lze uvěřit pozdní námitce o nouzovém dojetí za situace, kdy žalobce předjížděl přes plnou čáru jiné jedoucí vozidlo, a k tomu měl ještě za svým vozidlem přívěsný vozík. Absence jeho vyjádření do ručně psaného oznámení přestupku na místě a současné tvrzení, že má „uzavřenou pojistku proti pokutám“ obhajobu žalobce o nouzovém dojetí značně oslabuje. Nadto pro toto tvrzení žalobce neposkytl žádný důkaz či doplnění tvrzení ani v dalším správním a soudním řízení.

[46] Soud se ztotožňuje s argumentem žalovaného, že pojmy *světlo* a *svítilna* jsou významově shodné. Polemika obou účastníků řízení o možnostech poničení elektrospotřebiče po přivedení vyššího proudu a provázejícím zápachu je dle soudu nadbytečná, neboť odpovědnost řidiče za funkčnost osvětlení je odpovědností za výsledek, pokud se odpovědnosti nezproští prokázáním nouzového dojetí, resp. tvrzením o nouzovém dojetí, které je věrohodné a prokazatelné.

[47] Lichá je námitka, že není zjevné, kterou normu měl kterým jednáním žalobce porušit. Toto je zcela přesně, jasně a srozumitelně popsáno v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a tvrzení žalobce o souhrnném uvedení porušených norem je zcela nepravdivé.

[48] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 30. května 2017

Za správnost vyhotovení:
Šárka Harazinová

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně